

Перець

ISSN
0132-4462

1991 ЧЕРВЕНЬ №11

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Оце взяла на виріст, бо для дорослих тепер дешевше, ніж для дітей...

ЗДОРОВИЙ РУМ'ЯНЕЦЬ І РИНОК БЕЗ... ЗДОРОВ'Я

Років двадцять-двадцять п'ять тому на даху одного з хрещатицьких будинків у Києві постійно сяяли неонові рядки:

Пийте, друзі, вітаміни,
Натуральні свіжі соки,
І рум'янцем неодмінно
Запалають ваші щокі!

У ті ж роки Перець в одному із своїх фейлетонів, що висміював лобовість і примітивізм нашої реклами, навів і цей поетичний шедевр як зразок інформації з, так би мовити, нульовим ефектом. Себто це те ж саме, що закликати: «Їжте їжу, бо охлянете!», «Дихайте повітрям, бо задихнетеся!» або «Ходіть ногами!»

Однак інформація, закладена в наведених вище заримованих рядках, хоч і мала нульовий ефект, усе ж такі відповідала дійсності: «натуральних свіжих соків» було — залишся! Навіть попри те, що вже й тоді зусиллями агродіячів гноїлося чимало овочів і фруктів. Та ба — вистачало на те, щоб вітамінізувати людей, а особливо — юне покоління.

І як же приємно було спостерігати, коли до сокових відділів у магазинах підбігали зграйки школярів і, виклавши на прилавок по 10—12 копійок, від душі цмулили різнокольорові напої.

Те покоління нині вже цілком зріле, саме вже має дітей, і воно, либонь, на сьогодні останнє, котре добре пам'ятає смак отих «натуральних свіжих» — томатного і яблучного, абрикосового і сливового, виноградного та березового, полуниного і смородиного, вишневого й морквяного і ще бозна-скільки видів вітамінних напоїв. Наголосимо: дешевих і доступних усім.

Що тут цікаво: система, котра і тоді позбавляла дітей багатьох знаних у світі й не знаних у нас дитячих радощів, усе-таки не наважувалася забрати у них ще й це. Як-не-як, хай формально, проте існував лозунг, який проголошував: єдиний привілейований клас у нашій країні — це діти. Він не відповідав усій реальності: і в ті роки постійно існували тимчасові труднощі з харчами для дітей, з одягом і взуттям, із дитячими іграшками — одначе основа для того, щоб нове покоління зростало фізично здоровим, — дешеві фрукти й овочі, цілорічно і в будь-якій кількості свіжі соки — ця основа існувала...

А тепер озирнімося довкруг. Що це за немінні істоти товчуться навколо нас, із блакиттю не в очах, а під очима, із блідими щокими, яких давно вже не торкався вітамінний рум'янець? Це — наші з вами діти, майбутнє нації, завтрашня основа суспільства. Покоління, одним розчерком урядового пера позбавлене найелементарнішого.

Багатократне підвищення цін, свавільно, бездумно й бездушно проведене під виглядом переходу на «ринок», поставило під неймовірної сили удар передовсім здоров'я дітей. Яка сім'я нині може дозволити собі побалувати своїх чад натуральними свіжими соками, коли ціна однієї банки сягнула десяти, п'ятнадцяти, двадцяти й так далі карбованців? Чи багато серед нас батьків, котрі мають змогу щодня давати дитині два-три карбованці, щоб вона по дорозі до школи й зі школи забігла у «Соки-води»? А юний організм росте і вітамінів, між іншим, вимагає. Позбавлений же їх, формується анемічним, обростає цілим «букетом» різних болячок. До того ж — в умовах подарованого нам державою Чорнобиля і повсюдного промислового забруднення.

Де ви, наші охоронці здоров'я — медики? Де ви, лицарі численних фондів милосердя? Чому не чути ваших голосів на захист майбутнього?

Українська земля ще не перестала родити, а сади — плодоносити. Виробництво натуральних вітамінів не вимагає суперскладної технології, тим паче — валюти, на що так люблять кивати лукаві урядовці. І якщо ми всі разом сьогодні не скажемо «ні!» тим, хто намагається вирішувати економічні проблеми за рахунок здоров'я дітей, то завтрашній ринок — яким би пречудовим він не став — може виявитися просто нікому не потрібним. Як би гарно його не рекламували. Навіть — у віршах.

Телеграфне Агентство Перця

ПІДПІЛЬНИЙ КОМБІНАТ

НА ПІВНОЧІ — ТЕПЛІШЕ

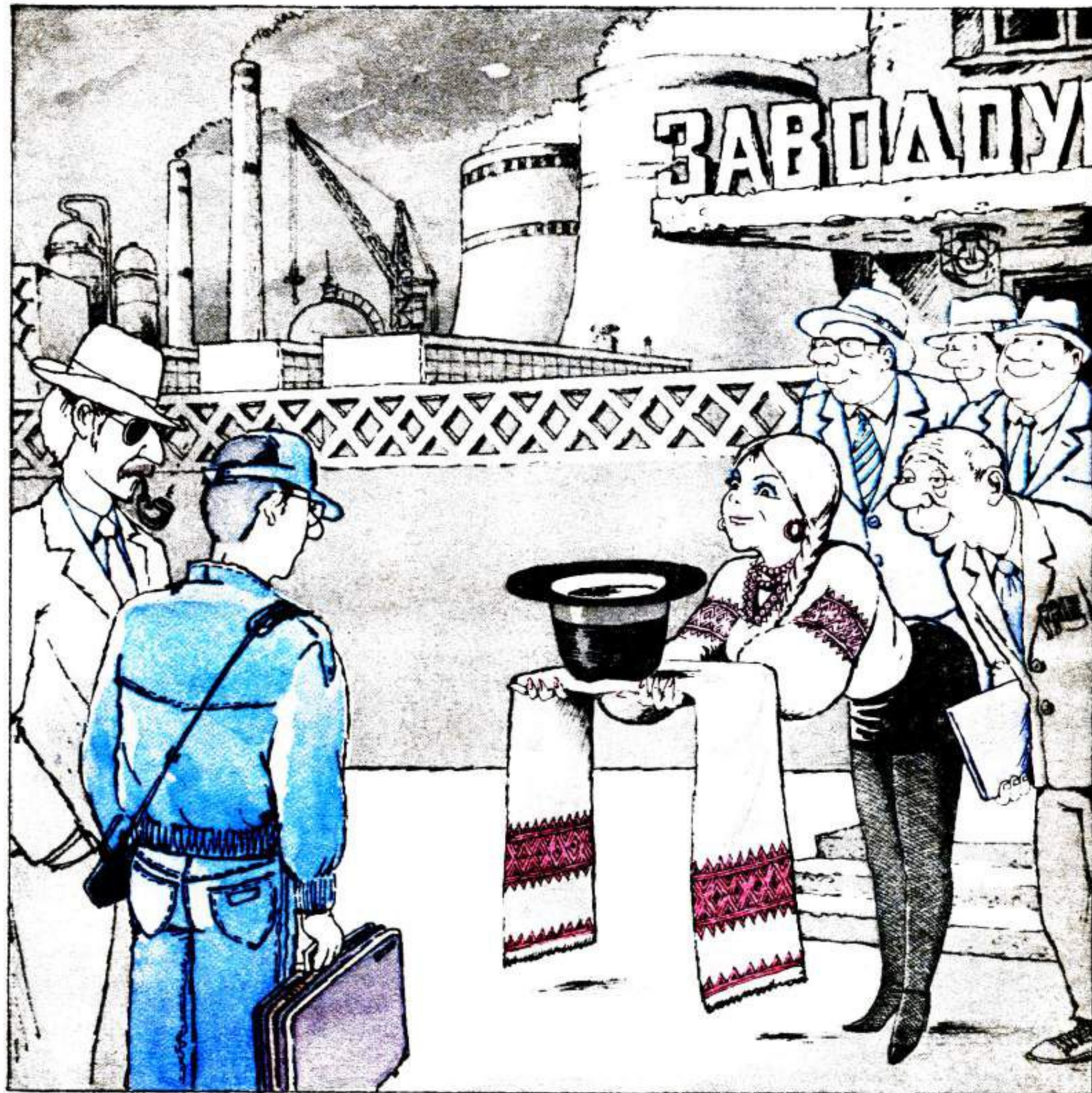
КИРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Одного прекрасного дня жителі вулиць Тараса Шевченка, Максима Горького та Зарічної, що в смт Олександрівці, зробили несподіване відкриття. Коли вони звернулися до районної санепідемстанції і поскаржилися на місцевий банно-пральний комбінат, який своїми стоками запаскуджує річку Тясмин та її береги, охоронці здоров'я відповіли: «А ми дозволу на його відкриття взагалі не давали!»

«То що ж виходить, банно-пральний комбінат у нас діє підпільно?» — зробили висновок розгублені олександрівці, передаючи цю сенсаційну інформацію кореспондентові ТАП.

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). Цікаву метаморфозу спостерігають жителі с. Курчугани Роздільнянського району. У селі дві бібліотеки. Одна — в північній його частині, друга — в південній. Та, як не дивно, взимку у «північній» — тепло, у «південній» — від холоду зуб на зуб не попадає. А влітку — в обох температура однакова. І от, коли в обох «вогнищах культури» стає тепло, дирекція місцевого радгоспу відразу перестав навіть давати обіцянки обладнати «південну» бібліотеку-холодильник опаленням, якого тут немає ось уже 13 років.

Мал. А. ЮНА

Телеграфне Агентство Перця

«ПОШЛИ, БОЖЕ, ЯСНИЙ ДЕНЬ!»

БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНИМИ!

Із таким закликком до всевишнього звертаються кожного божого дня працівники автостоянки № 5 у Києві. Річ у тім, що, розташована поруч із мостовим переходом на площі Дзержинського, ця стоянка із трьох сторін оточена об'їзною дорогою, котра веде на той міст. Дорогу ж зроблено з певним нахилом у бік автостоянки. Й це дуже добре і зручно для машин, які на швидкості легко піднімаються вгору.

Біда ж у тім, що міські автосміттєзбирачі замість того, щоб грязюку й сміття з дороги забирати з собою, чомусь узяли за моду підгрібати їх до стоянки, забиваючи зливову каналізацію. Досить хорошого дощу, й уловина із кількома сотнями автомобілів негайно перетвориться на справжнє озеро, яке повністю затопить ті машини — на жаль, не амфібії. Позаяк київські комунальники на скарги не реагують, лишається просити захисту у всевишнього.

Якщо вірити напису на упаковці пельменів, що їх випускає Первомайський м'ясокомбінат Миколаївського виробничого об'єднання, то строк їх реалізації — не більше 48 годин (при міжусовій температурі зберігання). Яке ж було здивування громадянина Н., коли 24 квітня цього року він побачив у київському універсамі № 5 пельмені цього комбінату з датою випуску — 28 березня. Оскільки за цей час вони подорожчали втричі, то покупець, боячись наступного підвищення цін, негайно купив п'ять пачок. Але перед вживанням Н. вирішив дати покуштувати кілька пельменів своєму вірному чотириножному другу — собаці Рексу. Після чого той завив і втік з дому у напрямку універсаму № 5. ТАП уповноважено застерегти: торговельники — будьте обережними!

Пригадується, місяців зо три тому якийсь персональний пенсіонер у полевій записній книжці зазначив: «Ах, так ви журналіст! Це через вас усе почалося! Гласності захотіли... Стріляли вас мало!»

А недавно я почув гречний заклик: «Комуняку — на гілляку!» Кинутий він був у буденному контексті, навіть без полемічної викличності. Мовляв, і так ясно. Куди ж іще?!

І я зрозумів, що свобода, нарешті, перемогла.

Бо що таке свобода? Це можливість вибору.

Він у мене з'явився: з одного боку, я можу бути пристрелений невдоволеними номенклатурниками (пенсійного віку чи квітучими — у принципі немає різниці); з іншого — запрошення: «Комуняку — на гілляку!» — мабуть, стосується і мене. Як багаторічного члена ревнито і неподільно правлячої партії.

Звичайно, до реалізації цього вибору далеко. Але наскільки? Хто скаже? Чи не є ота рішуча непримиренність у ставленні до політичного супротивника, яку ми нерідко демонструємо, перехідним етапом до з'ясування стосунків за допомогою гілляки і дев'яти грамів?

...Невеличкий епізод, дотичний до пам'ятного голодування студентів. Викладач сільськогосподарського інституту натхненно розповідає:

— Вони приходили і в наш гуртожиток агітувати, щоб ми підтримали київських студентів. Учотирьох. Один із них, бородатий, просить: «Покличте, хто є, треба поговорити...» Наш староста каже: «Зараз покличу!..» І по кімнатах. Гукнув. І бігом назад! А ті почули, що тупотять, зрозуміли, до чого йдеться, та ходу! Наші наздогнали їх у дворі. Отого бородатого за бороду та в морду!..

На чисто виголеному вгодованому обличчі сільськогосподарського науковця пломенів захват політичної боротьби і гордість за своїх вихованців: не поступилися принципами! Відстояли марксистські позиції!

А мені раптом уявилося, що ситуація змінилася, і тепер політичний противник догнав «правовірного» науковця, і його кулак опустився на чисто виголене, рум'яне...

Навіть подумати страшно!

А неприємно — жах!

Та й нерентабельно: підставляти вчені голови під кулаки, навіть подумки,—

ВИБІР ВІЛЬНОЇ ЛЮДИНИ

не найкраще їх застосування.

А інші, оскільки вони не поділяють ваших поглядів на демократію,— можна? Так би мовити: «Хто не з нами, той проти нас!»

Але це вже було, і ми досі ніяк не розсьорбаємо наслідків втілення цього лозунга в життя.

Тому хочеться, щоб вибір, який підтверджує нашу свободу, був дещо

ЧЕСТЬ МУНДИРА

Не раз набув він втрачав
Десь на службовім перехресті:
Так честь мундира захищав,
Що й власної позбувся честі.

БЕЗВИХІДНА СИТУАЦІЯ

— Ой, що ж робить? —
зітхав похмурий,
— О, як же бути? — нос вівшав:
Такий начальник трапивсь дурень,
Що й не прикинешся дурнішим.

Віталій ГУНЬКО.

ширшим. І саме — за рахунок мирних варіантів.

«Воно б і непогано,— почухує потилицю політолог-любитель (а нині такими стали всі),— та де його візьмеш: у вітчизняній політичній традиції такого майже немає. Як писав поет: «Наша жизнь — то пальба, то гульба...»

Насмілюся не згодитися. Пригадайте, як прекрасно вмів цілуватися Леонід Ілліч мало не з усіма, хто йому під руку потрапляв. Тому я всім серцем підтримую тих, хто твердить, що були у нас і позитивні досягнення, і їх не треба забувати.

Мені подумалося: а що якби, приміром, хтось із парламентської опозиції раптом щиро, з прищмокуванням розцілувався із якимось запеклим партократом? Правда, усім у нашій республіці полегшало б? Не економічно, маю на увазі, а на душі...

А може, ввести обов'язкове цілування перед кожним засіданням чи хоча б перед обговоренням важливих питань? Усе-таки воно якось знімає напругу...

Я не претендую на лаври першовідкривача — не мені першому впала у вічі небезпечна затятість політичних сварок і ледве стримуване бажання сильнішої сторони пустити в хід засоби фізичного впливу. Не раз уже публіцисти цитували мудрі слова кота Леопольда: «Ребята, давайте жить дружно!»

Я до цього не закликаю. Бо то марна праця: надто різні економічні, партійні, культурні — і бог знає, ще які! — інтереси одстоюють сили, що прокинулися до політичного життя.

Але мирно — це можна.

Давайте жити мирно! Уникаючи темпераментної агресивності, яка зашкалює за межі пристойності, елементарної вихованості. Тобто — людського в людині. Пам'ятаючи, що «істина, сказана в гніві, дратує, а не прихиляє», як зазначав М. В. Гоголь у «Правилах життя в світі».

Одне слово, хочеться більше терпимості. На всіх рівнях. Від буденного до парламентського. І коли мені раптом запропонують як вільній людині здійснити свій вибір, то щоб зробили це хоча б у таких виразах: «Прошу пана до гілляки!» або «Товаришу журналісте, пройдіть, будь ласка, он до тієї стіночки!..»

Павло СТОРОЖЕНКО.

ЗДОГАДАЛОСЬ

Іхав тато із синами
По шосе у «жигулях».
Через села із ланами
Пролягає їхній шлях.

При дорозі щит. Читає
Старший син: «Село Покіс».
— А чому воно,— питає,—
Перекреслено навскіс?

А мале, таке активне,
Аж розпласталось об скло:
— Ось чому: не-пер-спек-тивне
Перекреслене село!

СЕРВІЗ... НЕ ДОВІЗ

Олексій придбав по блату
Імпортний сервіз.
Донька глянула: — Ой, тату,
Що це ти привіз?

Тут самі лиш черепочки!..
— От передчував!
Це ж бо я автобус, дочко,
Нині штурмував!

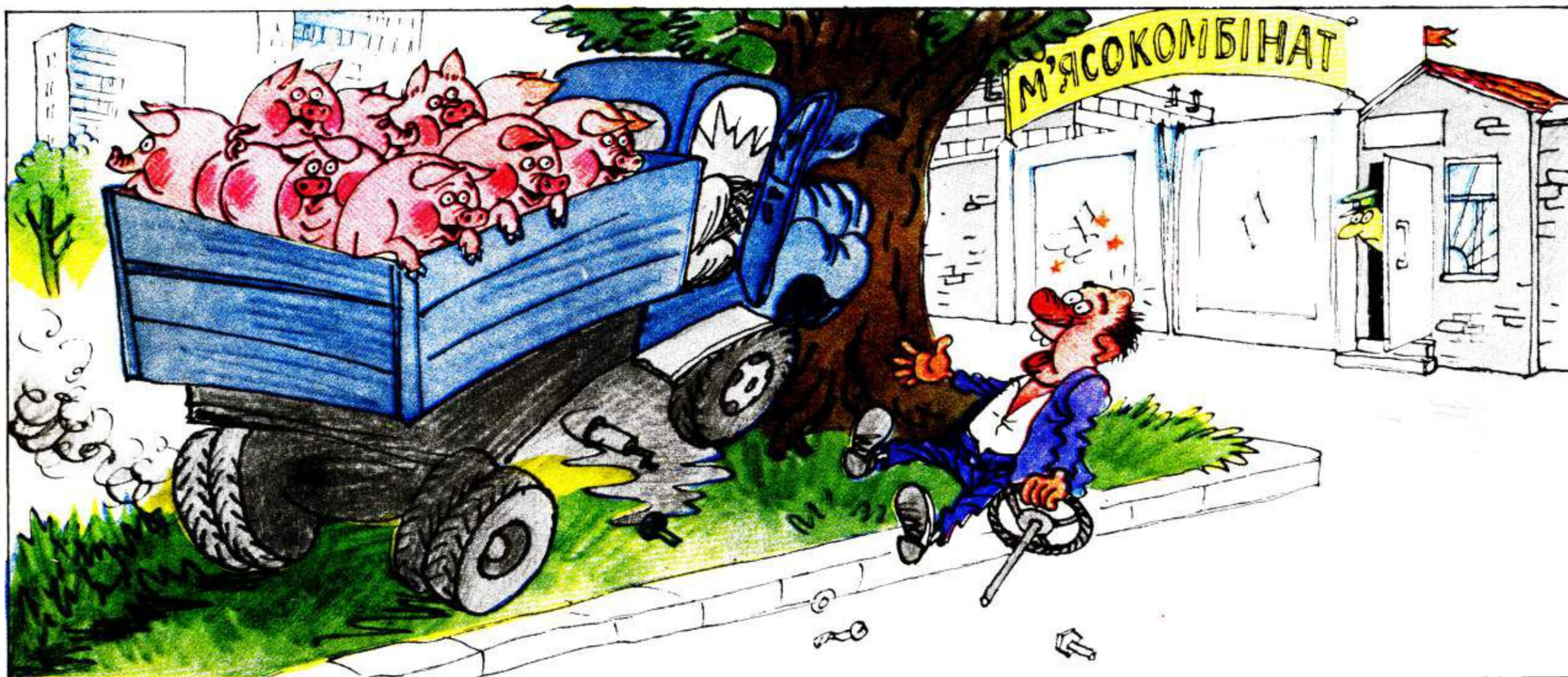
УСТАМИ ДИТИНИ...

Взявся тато твір читати,
Пише там Антон:
«Галасують депутати
Про новий закон...»

От смішна помилка в сина! —
Аж розвеселився.
Втім, можливо, що хлопчина
І не помилився!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

— Вам ще пощастило, що живими залишились.

— Почім лимони?
— Не скажу, бо, дивлюсь, тобі і так погано...

КАЛАМБУРИ З НАТУРИ

ЛИПОВІ ГОСПОДАРИ

Не бачимо з них користі й на гріш ми,—
Та як уміють розкидатись грішми!

ЖИВУЧИЙ

Його хотіли з крісла вижити,
Не той був зав — спромігся вижити!!

ВІРНА ОЗНАКА

У клубі всюди гасла, гасла,
А культробота — гасла, гасла...

Григорій ГАРЧЕНКО.

(ОПОВІДКА В ДОКУМЕНТАХ)

До Міністерства торгівлі
від Товариства художників

До вельмишановного Міністерства
будівельних матеріалів

Укліно просимо сприяти художнику Фломастеренку у написанні картини «Робітниче свято». Просимо йому для натурі продати рибу форель, кілограм копченої ковбаси, чотири лимони, дві пакки індійського чи китайського чаю, склянку розчинної бразильської кави, банку червоної ікри.

Товариство гарантує, що вказані продукти сприятимуть подальшому розвитку глибоко реалістичного мистецтва, представником якого є Фломастеренко.

Голова Товариства Пейзаженко.

* * *

Міністерству лісоматеріалів
від Товариства художників

У зв'язку з тим, що художник Фломастеренко почав роботу над монументальним полотном «Робітниче свято», просимо за готівку відпустити 4 кубометри дошок для виготовлення столів, за якими сидітимуть герої його майбутнього твору. Цим благородним вчинком ви прислужитеся подальшому розвитку нашого прекрасного мистецтва.

Голова Товариства Пейзаженко.

* * *

* * *

Апполон Пейзаженко набрав номер телефону: — Алло, Петре Тимофійовичу! Дозвольте запросити вас на новосілля. На яке? На дачне... Як умудрився!.. А це секрет фірми... Звичайно, звичайно, і закуски... на рівні! Не забудь прихопити Матильду Миронівну — для неї є американські цукерки.

Ярослав ГОЛЕЦЬ.

Друже Перче!

Тобі, звичайно, відомо оте криловське: «Беда, коль пироги начнет печи сапожник, а сапоги тачать — пирожник». А що ж тоді казати нам, жителям міста Лубен?..

У нас, наприклад, викладач музичної школи на альтернативній основі обраний директором виноробного заводу. А той, хто раніше займав посаду директора підприємства залізничного транспорту, став головним лікарем району. Директор верстатобудівного заводу подався очолювати комунальну службу, інженер-енергетик керує харчосмаковою фабрикою, інженер-будівельник — швейною, інженер-механік заходився пекти на лямпаці і так далі, всього не перелічити.

То я оце й думаю: чи не тому наш паровоз опинився в глухому тупику, що так багато у нас розвелось універсальних спеців по всьому?..

Ю. ЛЕВЧЕНКО.

Полтавська область.

Зараз багато сперечаються про приватизацію. Та коли б так не сталося, що після довгих розмов деінде вже не буде чого приватизувати. Приміром, у нашому колгоспі «Дружба» вже десять років стоїть недобудована майстерня, а техніка мокне та іржавіє просто неба. Біля неї мокнемо і мерзнемо ми, слухаючи палкі дискусії про те, потрібна земля і все на ній селянинові чи не потрібна.

МЕХАНІЗАТОРИ.

Усього сімнадцять підписів.

Сумська область,
Лебединський район,
с. Кам'яне.

Розвідай, будь ласка, по своїх каналах: чи мають побутові міста Павлограда екскаватор?..

Півроку тому придбала я холодильник «Кристал», що їх виробляє Васильківський завод на Київщині. А він візьми з першого дня та й зламався.

Не гаючись, звернулася я до павлоградської майстерні «Ремпобуттехніка». Диспетчер пообіцяв, що найближчої середи до мене прийдуть ремонтники. Прочекала я чотири середи підряд, але в двері так ніхто і не постукав.

Довелось знову нагадувати про себе. І не тільки павлоградським ремонтникам, а ще й їхньому обласному керівництву. Однак це нічого не змінило. Тоді стала я думати-гадати: у чому причина? Може, нема необхідних запчастин?.. Але навіщо ж Васильківський завод холодильників надіслав на моє ім'я копію того листа, що був адресований дніпропетровському заводу «Ремпобуттехніка»: «Просимо направити механіка до гр. Михайленко К. Л. для обстеження та ремонту її холодильника «Кристал-404-1». Запасні частини Ви маєте».

А може, Перче, ремонтники саме тому і не йдуть до мене, що запчастини до мого холодильника вже десь тують? Ну, тоді хай хоч пришлють екскаватор та вириють на моїй подвір'ї добрячий погріб, щоб було де зберігати продукти, поки ті запчастини знайдуться...

К. МИХАЙЛЕНКО.

с.мт Покровське
Дніпропетровської області.

Посприяй придбати самокат...

Питаєш, навіщо потрібен він старій жінці?

А для того, щоб їздити ним на свій город за село.

Дивуєшся, чого це мій город так далеко?

Бо той, що знаходиться коло хати, в мене частково відбирають і передають новому господарю. Взагалі, Перче, я не проти того, щоб у сусідах у мене був ділянковий міліціонер. Зрештою, в такий непевний час мати під боком надійну охорону й не завадить. Але навіщо ж при цьому утискати і мене — колишню колгоспницю, багатодітну матір і одову ветерана Великої Вітчизняної війни?..

Хоча про це краще запитай ти в керівників нашої сільської Ради. Принаймні, перед тим, як діставати мені самокат...

Г. НАСТИЧУК.

с. Вісяники
Козятинського району
Вінницької області.

Чи доводилось тобі коли-небудь бачити міст через річку, який до річки... не доходить?!

Бо ми у Борзні вже не один день спостерігаємо таке безглуздя. Починається міст через річку Борзенку, як і слід йому починатися — на одному березі і, не дійшовши кілька десятків метрів до води, раптом закінчується. Зате люди, як ходили через кладку-хитавочку, так і далі продовжують ходити. Правда, не обходиться при цьому і без пригод — хтось та й шубовсне у воду...

Однак, Перче, ніхто не може нам пояснити, чого припинили будівництво того мосту, що так би не завадив нашому невеликому місту. Чи, може, керівництву міськради хтось сказав, що незабаром річка Борзенка висохне і нема сенсу в тому будівництві? Але ж пішов уже десятий рік чекання...

Д. ЛУТОВЕЦЬ.

м. Борзна
Чернігівської області.

Веселий нинішній час переживає наша країна. Позаяк усі — від малого до великого — кинулися в політику. То вибори народних депутатів, то союзний референдум, то обговорення нових законів... Хочемо, раз таке діло, і ми підкинути одне політичне питання.

Двадцять років бігав безперерійно до нас у село Гарбузів Зборівського району рейсовий автобус із Золочева, що на Львівщині. Їздили ми до сусідньої області — хто на роботу, хто на базар, а хто і просто до родичів у гості, оскільки навпрямки не так уже й далеко — якихось двадцять два кілометри.

Та ось нинішнього року Львівське територіально-виробниче об'єднання автотранспорту раптом скасувало цей усталений маршрут. Скільки не намагалися ми з'ясувати причину такої акції, ніхто не дав чіткої відповіді — ні автотранспортники, ні районні депутати...

Звичайно, Перче, ти можеш запитати: яка ж тут політика? А та, що через відсутність автобусного сполучення добра сотня людей позбулася роботи в Золочеві.

ЖИТЕЛІ села Гарбузів.
Тернопільська область.

— Хто хоче стати багатим?! Поспішайте придбати цю книгу!..

Народні усмішки

МОЖНА, АЛЕ...

— Скажи мені, чи можна перейти вулицю на червоне світло?
— Можна, але мусиш підняти руки високо вгору.
— Для чого?
— Щоб у лікарні легко можна було зняти з тебе сорочку.

ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ

— Знову нічого не робиш!
— Але ж майстер сказав: що маєш зробити завтра, зроби сьогодні. А завтра неділя.

Повідомля Л. БЕЙ.

с.мт. Дніпровське
Верхньодніпровського району
Дніпропетровської області.

СУД

Суддя запитує підсудного:
— Ви любите дітей?
— Діти — наше щастя. Хто ж не любить їх?
— Чого ж ви завжди від них тікаєте?
Підсудний від здивування закліпав очима.
— Я не від дітей, а від аліментів тікаю.

У МАГАЗИНІ

Покупець — до продавця:
— Чого це до вас останнім часом стали завозити мало мінеральної води?
На вустах продавця з'являється здивована посмішка.
— Так наша річка обміліла!

Повідомив Д. МЕДВЕЦЬКИЙ.

м. Одеса.

БОЛІЛЬНИК

Чоловік повернувся додому пізно. На його обличчі — сліди губної помади.
— Де це ти знову так довго вештався? — невдоволено питає жінка.
— Сьогодні з хлопцями був на футбольному матчі.
— Наші виграли?
— На жаль, ні. Знову програли.
— З якого ж тоді приводу ви чуливалися?

Повідомив Ф. РЕТЬМАН.

с.мт Кам'яний Брід
Житомирської області.

ДАВ СЛОВО — ТРИМАЙ...

Знову у сусідів скандал на всю вулицю.
— Обід тобі не такий? — кричить щосили Марія. — Вічно присікуєшся! А до весілля хто клявся: «Ясочко, заради тебе і в могилу ляжу, оком не зморгнувши!»
— Невже!
— Тисячу разів про це торочив!
— Ну що ж, — перехрестився Іван, — неси свої котлети...

НЕ ПОРІВНЯТИ

— Ваню, ми сюди вже третій місяць ходимо! Мені ж стати твоєю дружиною ти запропонував на другий день після знайомства.
— Знайшла з чим порівнювати. Купівля «Запорожця» — річ серйозна!

Повідомив М. ЯЛОВИЙ.

с. Гречино
Царичанського району
Дніпропетровської області.

Рие, сушить, поливає — і кінця тому немає.

(Мінводгосп).

Уважно слухає, ретельно записує, щиро запевняє, душевно обіцяє, але нічим не допомагає.

(Бюрократ).

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
Волинської області.

МАЙСТРИ КОЛІЙОВОЇ ІЗДИ

Без зайвої скромності скажу: я розумію транспортні справи не згірш за міністра шляхів. І якби були вільні вибори на його посаду... О, я знав би, чим агітувати за себе! Приміром, хто з вас відає, як зробити, щоб постіль, видана у вагоні, за кілька хвилин була сухою? Тим часом, це дуже просто, і мої рекомендації могли б увійти в інструкцію для пасажирів...

Най так і буде — видам секрет. Отож, потяг рушив. У купе всі розгортають сидори, крають ковбасу, рвуть за ноги курей, цоканою зубами по склянках. А я беруся за невідкладне. Магнувши по комплекту, я навіть через рукавичку можу визначити процент вологості. Якщо двадцять-тридцять відсотків, — висушити його буде так же легко, як склянку чаю. Це займе до п'ятнадцяти хвилин. Якщо ж показник наближається до абсолюту, себто коли здається, що простирadlo вільно собі плаває у якомусь водяному просторі, цей процес розтягнеться приблизно на два-три станційні перегони.

А тепер — як це робиться. Для операції бажано прихопити з дому кілька заціпок (не зашкодить мідний дріт) і обов'язково — палицю. Останнім часом я користуюся держакон від прапора, дуже добре, що тепер покінчено з промисловістю групи «А», а натомість набула розвитку прапорна індустрія, включаючи й держакон до них. Так от, поки сусіди по купе точать запаси продуктів, я спокійно відчиняю в коридорі вікно, прив'язую до держака простирadlo та інше з постільного комплекту і висуюю усе надвір, на той ураган, з яким ми мчимо у світле майбутнє.

Виконавши цей обсяг робіт, ви стоїте собі і тримаєтесь за свій держакон. Просто і звично, як на мітингу. Пам'ятаю, на якійсь малесенькій станції хтось на пероні бовкнув, що це, мовляв, демократи їдуть здаватися. Не дуже дотепно, і добре, що на станціях з таким населенням потяг майже не зупиняється. А на великих зупинках нікому і в голову не стрелить така дурниця.

У Вінниці, приміром, де демократами майже не пахне, якась жінка, вночі розгледівши мої пошивки, сказала сонній дитині: «У тому вагоні їде неслухняний хлопчик, який звечора наївся мандаринів і прокинувся у мокрих штанях». Таке пояснення не дуже й принижує: приємно відчувати себе юним і неслухняним. З іншого боку — ти своїми діями сприяєш духовному вихованню нової людини. Цю думку, до речі, можна бу-

ло б після відповідного обговорення на колегії Міністерства шляхів теж внести до інструкції — явна турбота про майбутнє народу.

Або взяти інший бік подорожі залізницею. Пам'ятаєте, наших попутників ми залишили за роздиранням курей і цокотінням зубами по склянках? Пам'ятаєте. От і чудово. Поглянемо тепер на них. Дама з п'ятнадцятого місця звернулася по радіо із запитом, чи не їде у поїзді лікар? Якщо зважити на те, скільки лікарів припадає у нас на душу населення, то їх, звісно, в наших вагонах значно більше, ніж у літаках, пароплавах і поїздах, разом узятих у так званих високорозвинутих країнах Заходу. Але, — мабуть, через те, що радіо шепелявить, — ніхто з лікарів не зголошується. Приходить бабуся-повитуха, бо всім відомо, що на транспорті медична допомога потрібна тільки для породіль.

Однак у нашої дами не пологи — біда зайшла з несподіваного боку: несучи шмат курки до рота, дама зуміла стегнову кістку запхати до вуха. Це сталося на стрілці. До речі, крім дами, постраждав і ще й добродій із шістнадцятого місця, виливши собі за комір склянку окропу. Тепер він лементує, а я, притримуючи лівою держакон із лахами, заспокоюю його на той предмет, що не треба боятися якихось плям на майці і сорочці, бо чай настільки грузинський, що слідів не залишає. Однак він поводить, як морський піхотинець, з тою лише різницею, що рве на собі сорочку не спереду, а ззаду, поступово переходячи до штанів.

А все через те, що люди не мають мінімуму знань поведінки у рухомому складі наших залізниць. Не задля хвастоців і приниження гідності побратимів по лету вперед хочу сказати, що дехто називає мене майстром колійової їзди. А от слюсар Гайдук у нашому товаристві зажив слави заслуженого діяча приміського автобусного сполучення. Але в його ділі потрібна, в основному, груба сила, а на залізницю — точний розрахунок, спостережливість і, як писав Чернишевський у романі «Що робити?», — розумний егоїзм.

Якщо ви збираєтесь їхати поїздом у котромусь напрямку вперед, то перед тим повинні вивчити шлях від початку до кінця. Треба знати, що на стрілках поблизу Хмельницького можна заїхати виделкою у зачіску товаришки по купе; за Києвом у бік Полтави краще лягати на другу по ходу поїзда полицю — з інших скидає; поблизу П'ятихаток під час обіду

краще різати ковбасу металевим гребінцем, а ножа й у руки не брати, бо можна або покінчити самогубством, або сісти за убивство мирного пасажира.

З деяких вагонів можна просто випасти. І то у найнесподіванішій хвилині. Микола Михайлович, друзяка по тривалому перебуванню у журналістиці, приховує, наприклад, дивовижний факт своєї біографії. Він начальник, і йому не пасує про такі речі розводитись, але я точно знаю, що він провалився крізь підлогу під час ранкового туалету. Завдяки щупленькому тілу, його не потовкло, а тільки трохи витягнуло. Очунявши, він не міг второпати, що з ним сталося і де в довколишній пустці шукати поря-

тунку. Воно й зрозуміло, бо на рейках немає вказівних позначок. З тих пір він часом ловить себе на тому, що не знає, куди йти, а тому користується послугами шофера, який точно знає, куди їхати.

Подекуди краще взагалі не сідати у поїзд, а йти насипом, обходячи десятою дорогою згорілі вагони і покручене залізниччя. Це, якщо ви зрозуміли натяк, ліпше для здоров'я, а за користування насипом не беруть навіть у карбованцях. Зрештою, хто як хоче, але якщо будуть вільні вибори на посаду міністра шляхів, зважте, що корисними думками і слухними спостереженнями з вами поділився

В. ПАЛЬЦУН.

Вийшов я з метро. Крокую собі так повільно і раптом бачу на розі натовп. Народу — море! Ну, я, зрозуміло, у саму гущу й кинувся. Наче суворовський диво-богатыр на штурм Ізмаїла. Куди там! Моє далеко не богатырське тіло одностайно відкинуто співгромадянами. Оговтавшись і застібнувши єдиного гудзика, що залишився на моєму демісезонному пальті, я змінив тактику.

— Земляки,— гукаю,— що давати будуть?

Реакція мінімальна. Повне ігнорування.

Поштовхався-поштовхався я на підступах і пристроївся за вельми огрядною бабусею.

— Бабцю,— питаю,— а за чим це народ товпиться?

— Хто ж його знає, за чим... Сам бачиш — черга. А коли так, то люди даремно не стоять. Напевно, якийсь закордонний імпорт викинуть,— пояснює.

— А конкретніше?

— Конкретніше сам узнавай,— радить мені сусіда, миршавий бородаць з промовисто сизим носом.

Прислухався я до його поради. Заходився узнавати. Нікому нічого невідомо. Протисся усе-таки я до самісінької середини. Науково висловлюючись, до епіцентру.

— Хто ж його знає,— відповідають. — Але оскільки черга вже є, то, напевно, щось викинуть.

— За купонами чи без?

— Подивимось. Кажуть, за купонами.

А щоб тобі! Я, наче навмисне, свої купончики дома залишив.

Дивлюсь, черга наша у рух прийшла. Наче море у негоду. Розділятися почала. Хто — праворуч, хто — ліворуч. Дві утворилися. За здорово живеш таке не робиться.

— Яка мета цього розмежування? — запитую.

— Та тут альтернативна черга утворилася,— пояснюють. — Пільгова відокремилася. Ті, хто має певні заслуги.

Заслуги, думаю,— це добре. Хутко збігав до себе на роботу. До місцевому заскочив, з керівництвом поговорив. Повернувся з довідочками. Показую їх

ГУМОРЕСКА

усім, але бачу, що й пільговики почали на три черги ділитися.

— Як це накажете розуміти, громадяни? — розгубився я. — У мене ось довідки. Заслуги маю.

— Тут усі їх мають. Це у тій, не пільговій, без заслуг. А у нас...

— Так,— кричу,— мужики, не піде. Ніякого порядку. Кожен свою чергу утворює. Має ж бути якась дисципліна. Адже на нас, заслужених, незаслужені дивляться. Що вони тоді робитимуть?

І як в око вліпив. Беззаслужна черга відразу аж на чотири підчерги розділилася. За яким принципом, невідомо. Але факт явний.

— Повна анархія,— гукаю до співгромадян. — Хаос! Хіба так можна?

— От ти тільки горло дереш, а нічого конкретного не пропонуєш...

— Чого це не пропоную,— навіть образився я. — Ще й як пропоную. Порядку у нас,— кажу,— ніколи не буде, якщо його не організувати. Хто його знає, коли магазин перед нами гостинно відчинить свої двері? Ніхто не знає. Аби ж запобігти анархії та конфронтації у цей важкий для всіх нас період, просто необхідно вибрати керівника черги.

Після нетривалої, але активної дискусії

ідею мою схвалили. Через п'ять хвилин на безальтернативній основі я очолив керівництво чергою. І тут з'ясувалося, що одна частина черги, заслужена, має, так би мовити, один статус: довідки, посвідчення, книжечки, квитки, а друга, беззаслужна,— інший. Конфронтація у такій ситуації, як самі розумієте, неминуча. І вона вже на очах у сотень співгромадян почала вимальовуватися: миршавий бородаць із суцільно сизим носом ні сіло, ні впало вирішив перевірити пільгу абсолютно лисого інтелігента і садонув його своїм кістлявим ліктем під ребро. Лисий не стерпів і хряснув бородаця портфелем по тім'ячку. Той лисого двигонув у живіт. Ну, і так далі.

— Громадяни! — кричу. — Припиніть з'ясовувати соціально-політичні взаємини! Треба прийти до розумного консенсусу. Є ідея. Оскільки обидві черги мають, так би мовити, різні точки зіткнення з дійсністю, пропоную при мені створити узгоджувальний комітет.

— Правильно! — одноголосно підтримали мене беззаслужні. — Ми оберемо своїх представників.

— А ми своїх,— відреагували заслужені.

Через півгодини комітет у повному складі оточив мене.

— Тепер,— продовжив я,— оскільки від альтернативної, тобто пільгової черги, так би мовити, відбрунькувалося ще аж три, то є потреба створити при кожній з них свої підкомісії.

— У нас аналогічна ситуація,— гудуть беззаслужні.

— От-от. І у вас створимо.

І з цим ділом швидко впоралися. Черги, маю зазначити, почали поводити себе спокійніше, коли відчули, що вони вже не звичайнісінький натовп, а організована маса. Стоять, чекають. На зачинені двері магазину поглядають. А я тим часом зібрав навколо себе всіх обраних членів комітетів, комісій та підкомісій.

— Народ,— кажу,— хвилюється. Що мають давати — невідомо. Чи потрібні купони — ніхто не знає. Коли даватимуть — повний морок. От я і пропоную: нам — як представникам черги — піти до керівництва магазину й усі ці деталі з'ясувати. Як, земляки,— кричу, аби геть усі черговики чули,— згодні?

— Згодні!

Одержавши підтримку, я почав грюкати у двері.

— Чого треба? — вистромила у двері голова завмага.

Коротенько виклав ситуацію, що склалася. Повідав, що нас тут, обраних загалом, двадцять дев'ять чоловік. Хочемо, мовляв, визначитися на місці.

Завмаг багатозначно замислився, змріяв поглядом спочатку величезний натовп як лівих, так і правих черговиків, потім нас і глухо мовив:

— Заходьте.

Ми — зайшли. Я відразу ж представився:

— Я — голова чергового оргкомітету. А ці товариші — члени різних комісій.

— Ясно,— кивнув завмаг і повів нас через порожній торговельний зал, повз абсолютно голі полиці до підсобки. — Давайте ваші сумки, авоськи, портфелі.

За сорок хвилин весь оргкомітет вислизнув чорним ходом і, зрозуміло, миттю розсіявся за рогом на окремих членів нашого єдиного і непорушного суспільства.

Ігор ЛАГОЗА.

м. Харків.

ЛИШЕ СЛІДИ

У медпункт не сам прийшов —
Чемно викликали Толою
І взяли для проби кров
На наявність алкоголю.

І негайно дав контроль
Результати виняткові:
В жилах Толі — алкоголь
І — слабкі сліди від крові...

Михайло ВОВК.

ВИБРИКИ ЕВОЛЮЦІЇ

У еволюції дорога непростя:
Хто мчить навскач,
хто в сплячку залягає...
От у людини вже нема хвоста,
Але вона так хвацько ним виляє!

Гай МОРОЗ.

— Де шинельку добув?!

КОГОСЬ, може, є й інша думка, а я скажу, що відродження української національної культури йде не такими швидкими темпами, як нам того хотілося.

А чому?
Бо ми мало звертаємо уваги на дуби.

Дехто з керівних мужів, прочитавши початок цього фейлетону, мабуть, звинуватить автора у митинговій термінології: «Ой, як грубо! «Дуби!» Ну, може, ще десь і куняє за дерматиновими подвійними дверима керівничок, для якого наша культура — це шаровари, вишиті сорочки, домашня ковбаса з часником і горілка з перцем. Але для чого ото відряду навішувати ярлики? Треба діяти тактовніше, інтелігентніше, м'якше...»

Хочу відразу заспокоїти: мова зараз йде не про подібних вождів і вождиків місцевого значення, а про дуже поширений в нашій республіці рід дерев із сімейства букових. Латинською — Quercus.

Так от саме Quercus, а по-нашому —

дуб, і може зіграти неабияку роль у відродженні національної культури. Не верба, не ясен, не клен, ні навіть червона калина, а — дуб.

Оце так вирішили у славному місті Запоріжжі. Вирішили, коли погляд місцевих керівників упав на знаменитий 700-літній дуб, під розкішною кроною якого відпочивав не один гетьман і отаман Запорозького коша.

А щоб ні в кого не виникло сумнівів щодо серйозності намірів, то 21 листопада 1990 року Запорізька міська Рада народних депутатів приймає рішення за № 472. Де сказано:

«В зв'язі з тим, що пам'ятник природи знаходиться в критическом состоянии, прилегающая к нему территория и ручей запущены, а также учитывая историческую и природную значимость «Запорозького дуба», необходимость повышения обслуживания комплекса в целях возрождения украинской национальной культуры (!), исполнительный комитет Запорозького городского совета народных депутатов

РЕШИЛ:
Закрепить территорию, прилегающую к «Запорозькому дубу» пло-

щадью 1,5 га по ул. Т. Бульби с расположенными на ней зданиями и сооружениями за малым государственным предприятием «Запорозьская старина» для выполнения благоустройства территории и проектирования фольклорно-этнографического комплекса «Запорозьский дуб»...
Председатель исполкома Ю. Г. Бочкарев».

Воно ніби й непогану, на перший погляд, справу затіяли запоріжці.

Хоча дехто стверджує, що для «возрождения национальной культуры» разом з цією акцією непогано було б відкрити українськомовні школи, дитячі садочки, ясла... Та й у самому виконкомі можна б уже приймати не «решения», а рішення...

Але це діло хазяйське. У виконкомі свої голови. За них народ свій голос віддавав. А ті голови вирішили: краще почати з дуба.

Ото прийде чоловік, гляне на нього, і «возрождается, возрождается, возрождается»...

Та на заваді до здійснення цих чудових задумів став обласний комітет охорони природи на чолі з його голо-

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПЕРЕДОВИК

Собі кілометри дописувать звик...
Розводять руками колеги-шофери:
— Як вірять Івану, його грузовик
Давно вже дістатися міг до Венери.

ЛИСТІВКА ВІД АНОНІМА

...І написав
(Бач, звичка довела)
Під привітанням —
«Жителі села».

ТЕЖ Є РУКА

Підлеглий не злякався кулака:
— А ви не гримайте! І в мене є рука...
Шеф аж закляк в німім оцепенінні:
— Що-що? Рука?... В якому розумінні?

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

— Не знаємо, що й робити — з другого квітня голову не витягає!..

МІКРО-БАЙКИ

У РАЙ

— Сідайте, любі! Йде у рай вербовка,
Запрошувала Мух Липучка-мухоловка.

ПАРАДОКС

Спитала Істина, ображена до сліз:
— Одна я... То для чого ж плуралізм?

БУВАЄ

Буває і таке: якийсь нікчемний бевзь
Гримить гучніше, ніж на небі Зевс.

ПЕРЕВЕРШИЛА СИНИЦЮ

— О, бережись, тебе я вип'ю, Дністре!
Хвалилась продірявлена Каністра.

Олексій ГАЦА.

— Ти диви, які ніжки!

Мал. В. СОЛОНЬКА

Розперезалася останнім часом кіномуза! Ні дати, ні взяти!..

Розбій та насильництво на екрані як так-як іще витримують. Тільки кину перед початком бойовички пігулку нітрогліцерину під язик, щоб нерви кривавими сценами не розшарпувати. І на найгостріших моментах ще й очі заплющують... Інколи, бувало, так і до кінця сеансу досиджував. Як кріт. Усе чує, та нічого не бачу.

Роз'ятрює душу — інше. Тотальний секс і повсюдна еротика.

Як донині наші цютливі кінорежисери найсвятіші людські почуття зображували? Високоморально зображували. Без усіляких пікантних подробиць. А лише — руча! сліз та кисневі подушки зітхань. Як почне героїня астматично повітря хапати, так і знай: закохалася в свого бригадира. А далі — світло на екрані поволі згасає та згасає. І глядач приворожено сидить. У кірслі фанерному, наче прилепений, не соваяється й очима не блискає. Як Вовк-спокунник на Червону Шапочку...

Усе витримано було!.. І без натяків сороміщких...

Хоча за тих далеких платонічних часів траплялися в рідному кінематографі інші перебори.

Дивився, пам'ятаю, в молодості одну кінострічку. Героїня там усе парком бігала, а потім обхопила стовбур дуба і давав навколо кружляти. Кружляє, кружляє... Мов на каруселі. А обличчя в самої щасливе-щасливе таке... Як ото у наших сучасниць, коли десь без черги батон ковбаси відхоплюють...

Ну, коротше, через те кружляння хотів режисер внутрішній стан героїні передати. Закохалась, мовляв, жіночка по самі вуха. Що тут не ясно?..

Аж коли це дідок, що праворуч від мене посалував, раптом закретав:

— А чо' вона, синку, все лісом лопотить?... Від фашистів тікає!..
— Та ні, — кажу, — це ж — тургенівська Ася... Класичне творіння! То режисер до такого прийому вдався... Щоб, значить, любов її показати.

— А-а-а-а!.. — закивав головою ді-

дусь. — Зрозуміло... зрозуміло... Виходить, дівка вона — наша. Партизанка-з'язківець. Шифровку із центру до загону несе... То хай... хай... довше покрутиться, щоб собак бусурманських зі сліду збити...

Еге ж, знали тодішні кіномитці, як любов народові підносити. Пристойно і без деталізації. Як на уроках біології в жіночій гімназії. Ось вам, дітоньки, голова, а до неї — два вуха. А про хромосоми — нітелень...

Може, когось така надмірна делікатність і дратувала. Ну, тоді для гостроти сюжету можна було в кадрі і поцілунок героям дозволити. Легкий, піонерський. Або десь і п'яту героїні без панчохи показати. Хай блисне нею раз для розвитку глядацької уваги...

Але ж не так уже безсоромно та зухвало, як оце ми сьогодні той секс та порнуху на екран протягуємо. Без голого тіла вже навіть офіційна кінохроніка не виходить. Не те, що фільм художній...

Був нещодавно я в кіно. А там епізод: жінки в бані миються. Так один жевжик, бачте, не витримав. Обурився!..

— Секс!.. — загорлав. — Давай!.. А не банно-помивочний день! Ошукали!..

Довелось адміністрації кінотеатру цьому маньякові ще й гроші повертати. Сімдесят копійок.

Тільки подумати — до чого ж ми

своїх співгромадян розбестили: за якихось сімдесят копійок їм ще й любов подавай. Нахаби! Та за ці копійки зараз навіть до бані не сходиш.

— Тоді хоч не знімайся в еротичних фільмах, — напоягав я.

— Ну, що ти, любий! Хіба ж від мене це залежить. Інші сценарії тепер і не

ГУМОРЕСКА

А воно «клубнички» кінематографічної вимагає. У-у-у! Була б тобі шодня «клубничка», якби в дружини тобі — кіноактрису. Як оце мені. Тоді б не репетував у залі, немов дурний у лісі. А ще б і дякував авторам тих картин, що твою жінку на всю країну тільки-но в бані й показали...

Я он своїм Еммі не раз казав:

— Досить соромити і мене, і себе... Кидай роботу.

А вона — в позу:

— Кіно — моє поклоння!..

пишуться. Режисери тільки й того, що скрізь вимагають більше натури та природності. Секс на екрані, кажуть вони, — це гласність у кінематографі. А потім — не забувай: я — актриса. І все, що я граю, мене аніскільки не обходить. То — не я. Не беру всього так близько до серця. До того ж кожен касовий фільм — наші з тобою гроші... Але як не будеш всього того брати близько до серця? Коли після кожного нового фільму, де моя половина знялася в головній ролі, я тільки і ловлю на

собі недвозначні погляди колег по роботі.

А завізділом Степан Никифорович Васяк ще й язиком апетитно прицмокує:

— М-да, Губанюк, вам, я бачу, посібники з сексології ні до чого. Маєте не жінку, а індійський храм кохання...

Хотів би я, правда, подивитися на свого шефа після того, якби його Фросину Леонідівну за годину було тричі згвалтовано якимись сексуальними покидьками... Хай навіть і на екрані... Як би він із нею після такої реклами десь на людях з'являвся... Мурло сексуальне!..

В мене вже не раз виникало бажання добре натовкти пики усім тим авторам сценаріїв, режисерам та акторам, які підбивають мою дружину зніматися в еротичних видовищах.

— Ох ти ж, мій невгамований ревнощю! — щоразу стримувала мене Емма, припадаючи головою до моїх грудей. — Ти ж знаєш: Касян Теодорович Квач, з яким нас поєднала творча доля, — талановитий режисер і актор. Працювати з ним на знімальному майданчику — мрія кожної актриси. Він — геній перетворення. Недарма ж учився у таких майстрів світового кіно, як Пилип Маковий та Ніколас Шифер. Ти ж пам'ятаєш їхні блискучі серіали? «Спідниця у житі» та «Декольте закінчується біля пупа». Вони обійшли всі

клуби країни і увінчані премією нашого видатного співвітчизника Базиля Лопушняка.

Тут Емма ображена закопилювала губу і пірхала:

— Не думаю, що ти мрієш, аби свою акторську енергію в витратила тільки на створення образу передової колгоспниці, яка дбає про підвищення врожайності моркви.

— Звичайно ж, ні, — погоджувався я. — Хоча свіжа морква до нашого столу зовсім і не зашкодила б...

Радив я Еммі зніматися у фільмах на історичну тематику — там ще буває шляхетність у стосунках між героями. — Твоя наївність мене шокує, — всміхнулася при цьому дружина. — Чи, може, ти хочеш, щоб я зіграла роль Катерини Другої?..

...Ім часом режисерські вимоги до Емми все тільки зростали та зростали. Від неї так і вимагали тієї природності... Не пам'ятаю вже, як називалася кінострічка. Але в ній Емма знялася з такими подробицями шлюбного жит-

тя, що навіть любитель слизьких деталей Васяк не ризикнув їх мені переповісти.

І ось ми стоїмо. Із букетами шикарних троянд. Під вікнами пологового будинку. У цьому екстрагантному візитері, що у затемнених окулярах та краваткою-метеликом на білій сорочці стовбичив поряд, я одразу пізнав руйнівника свого сімейного щастя — режисера й актора Касяна Квача...

Коли Емма з білосніжним згорточком в руках з'явилася, вітаючи нас, в розчиненому вікні, я мимоволі кинувся до неї. І в цей момент почув позад себе тихий голос:

— Шановний, ким ви їй доводитеся?..

— Як це — ким?! — зневажливо змірявши поглядом Квача, обурився я. — Законним чоловіком кінозірки Емми Губанюк та хрещеним батьком вашої з нею дитини...

М. КІВІ.

Юрій ІЩЕНКО.

ЧЕКАЄМО НЕПРИЄМНОСТЕЙ

Відомо, що в природі ніщо не зникає безслідно. Відомо також (про це пишуть популярні газети та журнали), що наше біополе, котре складає енергетичну основу плоті, лишається й після нас, а наші емоційна та духовна суть, тобто Душа і Дух, відлетівши колись від тіла, блукатимуть у просторі. Тому і набула популярності теорія переселення душ. Бо вічно блукати у просторі вони не можуть. Рано чи пізно, а натраплять на іншу фізично-біологічну оболонку і таким чином матимуть іншого господаря. При тому зовсім не обов'язково це буде людина. Не виключено, душа наша переселиться, приміром, у собаку, кішку, корову, курку, навіть — муху.

Сьогодні відомі фахівці з телепортації, вводючи у транс пацієнта, можуть допомогти йому побачити свого далекого пращура. Скажімо, деякі чоловіки з подивом дізнаються, що колись, у минулих життях були жінками. Кажуть, після цього з іще більшою ніжністю починають ставитись до осіб протилежної статі. Та бувають відкриття і страшніші. Один, наприклад, під час сеансу дізнався, що в минулому житті був собакою. А оскільки останніх десять років він працював гицелем, тобто вилловлював і знищував бездомних со-

бак, уявляєте, які страшні муки каяття довелося йому пережити!

Звичайно, кожному людину більше цікавить життя майбутнє. Ким він стане, якого берега прибіється? Наша студія надала можливість відомому спеціалістові з аномальних явищ професорові В. Я. Непохитному поставити кілька експериментів, які б хоч трохи пролили світла на цю проблему. І от маємо блискучі результати!

Правда, один дослід закінчився скандалом. Наш професор мав сміливість повідомити одному клієнтові, що в наступному житті він буде кроликом. Чули б ви, який гвалт зчинив той! Не хочу, каже, бути кроликом! Вистачить з мене, що в цьому житті я піддослідний кролик. З самого дитинства на мені експериментують то філософи-теоретики, то політики-практики, то економісти-утопісти, то бюрократи-дегенера-

ти. Не кажучи просто про всіляких дурнів та невігласів!..

Клієнт так розійшовся, що пообіцяв поскаржитись до Верховної Ради, Центрального Комітету та найближчого відділення міліції. Отже, чекаємо неприємностей.

САМ СОБІ ЕКСТРАСЕНС

Коли ми раптом бачимо, як до театру, палацу, клубу поспішають люди з бутлями, бідонами, каністрами та іншими великими й малими ємкостями, то вже й не дивуємось. Бо знаємо: люди поспішають на виступ екстрасенса, який заряджатиме воду. А заряджена вода

одразу ж набуде лікувальних властивостей.

Звичайно ж, на подібні заходи можуть потрапити не всі, а здоровим хочеться бути кожному. Тому ми і звернулися до екстрасенса і парапсихолога М. К. Заквітчаного з проханням поділитися з цього приводу своїми думками.

«Я глибоко переконаний, — сказав відомий фахівець, — що кожна людина може зарядити рідину сама. Для цього потрібні три фактори. Наявність рідини, велике бажання і конкретна мета. Візьміть посудину, наприклад, з водою в ліву руку, а правою долонею водитимемо над нею хвилини п'ять-десять, зосередившись на думці, якою збираєтесь запрограмувати воду. Бо ж відомо: рідина зберігає будь-яку інформацію. Запевняю: ефект гарантовано. Можете пити самі, можете лікувати інших.

Оце недавно одна моя пацієнтка зарядила таким робом пляшку з горілкою. Зарядила інформацією, яку давно хотіла вкласти у свідомість свого чоловіка-п'яндиги, але не могла, оскільки він ніколи не бував тверезим. Слова, якими вона зарядила горілку, були дуже суворими. Так її чоловік, уявіть, коли півлітру випив, усі ті слова тут же і повторив. Навіть додав такі, що жінка мало свідомість не втратила.

Як бачимо, при бажанні кожен може бути екстрасенсом і собі, і своїм близьким».

ВИЙШОВ У АСТРАЛ

Депутат Свистуненко раптом відчув, як усе його тіло вібрує. Це було дивне відчуття, наче він сидів не в сесійному залі, а в салоні літака, що ось-ось мав злетіти.

Несподівано вібрація вщухла. Неймовірна полегкість огорнула його. У ту ж саму мить він з дивовижним спокоєм констатував, що знаходиться під склепіннями залу, ширяє в повітрі. З тієї висоти відкривалась цікава панорама. Його колеги займалися хто чим. Хто відверто спав, поклавши голову на руки, хто читав газету чи книгу, хто перемовлявся з сусідом чи сусідкою, а в передостанньому ряду двоє грали в «морський бій», зовсім як у школі.

Та найдивовижнішим було те, що і його крісло не було порожнім. У ньому сидів... він сам, вірніше — його фізичне тіло. Воно рухалось, піднімало і опускало руку, ствердно кивало головою, або, навпаки, заперечливо хитало. З чого він тут же зробив висновок, що роздвоївся, або, висловлюючись науковою термінологією, вийшов у астрал.

Його астральне тіло, політавши над залом, вислизнуло крізь розчакнуту кватирку на вулицю, на простір.

Він чув багато розп'ятувань з трибуни про

свободу, та й сам полюбляв розводитись на цю тему, але тільки тепер збагнув смисл потьмянілого від частого вживання слова. Летіти куди хочеш, робити що забажаєш, ніяких тобі обмежень, ніяких зауважень, ніхто тобі не дорікне, не звинуватить у порушенні депутатської етики!

Свистуненко пролітав над будівлями, вулицями, площами, великими і малими скупченнями людей — санкціонованими і несанкціонованими мітингами, чергами, стихійними збіговиськами. Помітивши знайомий будинок, мимоволі спікірував. Тут розміщувалась установа, яку він очолював і в якій у зв'язку з новими депутатськими обов'язками дуже рідко бував. Шурхонув у прочинене вікно і полинув коридором, натикаючись на підлеглих, які юрмились біля кабінетів, курили, кляли дорожнечу, уряд і погоду. Заірнув у свій кабінет. За його столом

нахабно розвалився заступник, бідкаючись комусь по телефону, що наших товарів уже не беруть навіть на краківському ринку. Мабуть, за час його відсутності встиг у черговий раз до Польщі змотатися.

З рідної установи полетів додому. Дружина саме поралася на кухні — ліпила вареники. І коли вона тільки на роботу ходить! А донька, його скромненька і цнотлива донька, замість готуватися в бібліотеці до екзаменів, сиділа у вітальні з мерзенним дебильного вигляду молодиком, який обома руками тримав її за коліно!..

Коли Свистуненко повернувся до сесійного залу, саме йшло поіменне голосування. Він покружляв над трибуною і, як тільки головуючий оголосив перерву до наступного ранку, опустився до свого фізичного тіла і з'єднався з ним.

* * *

Цю розповідь депутата ми записали на наш студійний магнітофон, бо впевнені — вона становить велику наукову цінність. Але, переповідаючи, про всяк випадок змінили прізвище депутата. Бо дехто цей його вихід в астрал може зробити приводом для того, аби взагалі поставити під сумнів результати голосування.

КОЗЕРОГУ (22 грудня — 20 січня) астролог радить упродовж червня частіше повторювати відому приказку — «Не в грошах щастя».

ВОДОЛІЮ (21 січня — 19 лютого) щаститиме на всіх поприщах. Бо часи нині такі — чим більше води, тим більше шани.

РИБИ (20 лютого — 20 березня), котрі, як відомо, шукають, де глибше, цього місяця натраплять на течію, яка їх понесе назустріч фінансовим успіхам.

ОВЕН (21 березня — 20 квітня) нарешті збагне істину — найкраще там, де нас немає. Що і врятує його від хибного кроку.

ТІЛЕЦЬ (21 квітня — 21 травня) зміцнить у червні своє здоров'я і таки переконається, що в здоровому тілі — здоровий глузд.

БЛИЗНЮКІВ (22 травня — 21 червня) хвилюватимуть проблеми, схожі між собою, мов дві краплини води. Всі вони зведуться до запитання: де гроші дістати?

РАКИ (22 червня — 23 липня) першу половину місяця почуватимуться, як на міліні. Проте згодом

щасливий випадок виведе їх на чисту воду.

ЛЕВУ (24 липня — 23 серпня) треба добре пильнувати, аби його левову частку не розхапали.

ДІВ (24 серпня — 23 вересня), що збираються у відпустку, очікують веселі пригоди з особами протилежної статі. У дів-чоловіків це супроводжуватиметься великими грошовими витратами.

ТЕРЕЗИ (24 вересня — 23 жовтня) чекає в червні повна фінансова рівновага: що зароблять, те й витратять.

СКОРПІОНОВІ (24 жовтня — 22 листопада) рекомендується не зловживати гострослів'ям, аби не втратити друга чи посади.

СТРІЛЕЦЬ (23 листопада — 21 грудня) нарешті вполює те, за чим охотився не один місяць.

НОВАЦІЇ З НАФТАЛІННИМ ДУШКОМ

Пора одностайних бурхливих оплесків, здається, назавжди булькнула в Лету. І все ж, попри усі наші нинішні негаразди, час від часу виникає таке жагуче бажання поаплодувати, що аж долоні сверблять! Особливо коли бачиш, як рішуче подекуди ламають оту, як її... Ну, оту стару, струхлявілу, геть зовсім нікчемну і нікудишню командно-адміністративну систему і на її місці...

Отут з аплодисментами почекаємо. Бо на місці старого часом проростає щось таке неприємне і знайоме до болю, що руки мимохіть опускаються.

Здається, от чом би й не привітати бадьорим «браво!» рішучу ініціативу обласного управління «Вінницянафтопродукти», яке запропонувало аграріям Барського району укласти з ним прямі договори на постачання пального і мастилами, минаючи таку бюрократичну ланку, як райагропостач?

— На біса він вам здався, той посередник, — сказали нафтові королі. — Майте діло з нами — не пропадете.

І аграрії дружно погодилися. І що ж? Вийшло все так, як обіцяно. З паливом барські колгоспи й радгоспи горя не знали: навіть в умовах сучасної паливно-енергетичної кризи їм сповна наливалося за фондами, ще й поза фондами аж 555 тонн автобензинчику за рік перепало. Ну, як тут не загорлаєш радісної оди прямим виробничим зв'язкам?

Але — стривайте, стривайте... Щось ніби таке ми у школі проходили... Ага, скільки в один резервуар вливається, стільки ж з іншого — навпаки, вливається... У той час, коли любі нафтопостачальницьким серцям барські агроклієнти купалися в понадфондовому пальному, їхні сусіди — могилів-подільці, муровано-курилівці, шаргородці — не одержували й того, що їм належало. І взагалі, фонди пального по області було реалізовано лише на 95 відсотків. Крім того, в інші райони тисячами тонн безцеремонно сплавлявся прягоний, низькооктановий, непридатний для автомобілів бензин. У Барський же район — ані краплі...

«Сui bono?» — кому вигідно? — цікавилися в таких випадках древні римляни. Поцікавимося і ми. Ну, про те, що така лафа перш за все вигідна барським нафтоспоживачам, говорити не доводиться. Хоча й там була своя градація, своєрідний поділ на «білих» і «чорних». Скажімо, спиртзаводові надзюркотіло понад фонди 13 тонн автобензину, двом цукрозаводам — 38 тонн і так далі, а вже такі дрібноті, як от, приміром, селекційна станція, — що з неї взяти? — так тій близько сотні тонн недокапало...

Отака, бачте, новація: кому — черпаком, а кому — чайною ложечкою. Бо своя рука, як відомо — владики. І з цього погляду стають зрозумілими архіпрогресивні вигуки вінницьких нафтопродуктовиків: а на біса їм, і справді, здався отой агропостач, який тільки заважав самим розподіляти державне пальне за принципом: дам тому, хто любий серцю моєму?

О ні, автор — зовсім не проти ламання старих структур. Боже збав! Може, без тих райагропостачів і справді уже час успішно обходитись. Як обходяться без них у деяких інших областях: скажімо, на Івано-Франківщині чи на Запоріжжі... Але там відповідно управління спочатку ввійшли зі своїми пропозиціями в уряд республіки і одержали на те дозвіл. Вінницьким же нафтоотримачам возитися з тими дозволами і звалювати на себе нову халепу — забезпечувати паливом агроклієнтів усієї області — зовсім не посміхалося. Вони зробили хитріше: облюбували для

себе один район і в цьому одному, окремо взятому районі, створили таке собі невеличке, оранжерейно-тепличне паливне Ельдорадо. За рахунок, як ми бачили, інших районів. І не за винятково гарні очі барських дівчат і молодичь, як то неважко здогадатися. А за солідний прибуток від продажу автобензину, який об'єктам агропромислового комплексу відпускається, як відомо, з 4,2-процентною знижкою. Раніше прибуток від цієї знижки передавався райагропостачу, а тепер обласне управління почало спокійнісінько класти його до своєї відомчої кишені, та ще й не сплячучи від нього належних процентів. От вам і весь фокус-мокус.

А ось іще один класичний приклад того, як під шумок передових лозунгів протягується добряче посічена міллю формула наймахровішого застою: ти — мені, я — тобі, а на всіх інших плювати! А якщо ти мені не даси того, що я хочу, то я тобі «встрою». Як «встроїли» сумським хімікам яворівські (Львівська область) добувники сірки, відмовившись відвантажувати її у Суми, аж поки з ними не розплатяться валютою або імпортованими дефіцитами. А де ж її взяти, оту валюту, сумчанам? Це яворівців мало обходить. Як не обходить і те, що через їхню забаганку велике промислове об'єднання з 8-тисячним колективом опинилося на грані зупинки. А це значить: країні буде недодано тисячі тонн міндобриз, кормових фосфатів, ферментів та іншої продукції, без якої просто захлинається наше майже й так паралізоване народне господарство. І це, в свою чергу, викличе зупинку багатьох інших підприємств, поглибить дефіцит найнеобхідніших нам товарів! А без такої штуки, як коагулянти — очисники води, — стане неможливим водопостачання великих міст: неминучі спалахи інфекційних захворювань, епідемії...

— Але ж є якісь договірні зобов'язання, угоди? Нарешті, держзамовлення? — висипаю купу наївних запитань перед заступником генерального директора сумського об'єднання «Хімпром» В. М. Скоморохою. У відповідь чую тяжке зітхання.

— Сьогодні один із наших представників — у Москві, другий — у Києві, а генеральний директор разом із головою профкому поїхали в Яворів. Домовлятися. А як там вийде — не знаємо. Ви поки що нічого не пишіть.

Звісно, самим писанням ділу не зарадиш. І душі не проймеш, коли тіло нічим прикрити, та й у рот не дуже що вкинеш. Ну, добре, роздобудуть, припустимо, сумчани трохи валюти і різних закордонних штук для яворівців. Та чи ж надовго вистачить? І чи не будуть ті ж яворівці дуже скоро проклинати сумчан за те, що через погано очищену воду, не дай боже, почнуться інфекційні захворювання і у Львові, де знаходиться генеральна дирекція виробничого об'єднання «Сірка», та й у самому Яворові?..

Від таких запитань не те що аплодувати перехочеться, а й голова починає розколюватися навпіл. Тільки бігти в аптеку по анальгін — марно: усі сім підприємств по його виробництву в країні стоять. Бо сумські хіміки перестали постачати їм відповідну сировину. Бо сумським хімікам яворівці не поставляють сірки, а красноперекопці (Крим) — соди. Бо красноперекопцям...

Уф-ф, на сьогодні досить. Тим більше, що анальгін у аптеках — чортма...

В. БОЙКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

ІРОНІЗМИ

- Черговий перепис... історії.
- Обговорення проблем переходу до ринку перетворили у справжній базар.
- Результат гігантоманії: магістральні тупики.
- Стільки передового досвіду — і весь гіркий...
- Ідейно перевихований.

- Звідки візьмуться будівельні матеріали, коли будується стільки барикад.
- Убрехні короткі ноги, а яке довгоноге покоління на ній виросло.
- Щоб почати з нуля, треба ще до нього дійти.
- Оголошення в аптеці: «Час — найкращі ліки».

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ЯК У МАРІЧКИ НОГИ ЗАБОЛІЛИ

Марічка з дідусем гуляли парком. Ходили квітчастими алеями поміж крислатих дубів, пахучих акацій та білокорих берізок. Марічка бігала то туди, то сюди, то на гірку, то з гірки. Нарешті прибігла.

— Ой, ноги болять! Візьми мене на руки...

— Та ти ж уже велика!

— Ну, понеси... Ну, хоч до того дерева...

— До якого?..

— Он до того! — показала пальцем Марічка.

— Та до якого? — вдаючи, що не розуміє, перепитує дідусь.

— Ой, який ти нетямущий!.. Ну, он до того!..

Марічка швиденько побігла до берези, яка стояла кроків за двадцять від них.

— Ну, ось до цього! — ткнула пальцем у березу і відразу з прискоком прибігла назад і простягла руки.

— Ну, тепер неси... Бо в мене ніжки болять...

Юрій КРУГЛЯК.

СТЕПАНКО

— Хоч раз почути солов'я

Хотів би дуже, тату, я!

— Ну що ж, мій дорогий Степанку, Прокинься завтра на світанку,

І не одного — багатьох

Почуєш пісню: «Тьох-тьох-тьох».

І ось настало вже світання,

І розлилося щебетання.

Степанка тато став будить —

Той позіхнув і знову спить.

Так через лінь не чув хлопчина,

Яка ж та пісня солов'їна.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

СКОРОМОВКА

У старезнім бору
Я чорниці беру,
Сироїжки, гриби,
Хоч граблями греби.

Марія ЧЕПУРНА.

ІНКОЛИ СИДИТЬ ТИХО

Батько каже Данькові:

— Сьогодні вчителька жалілася на тебе. Казала, що ти на уроках весь час крутишся, розмовляєш.

— Чому це весь час? — заперечив Данько. — Інколи я сиджу тихо і навіть не поворухнувся.

— Коли саме?

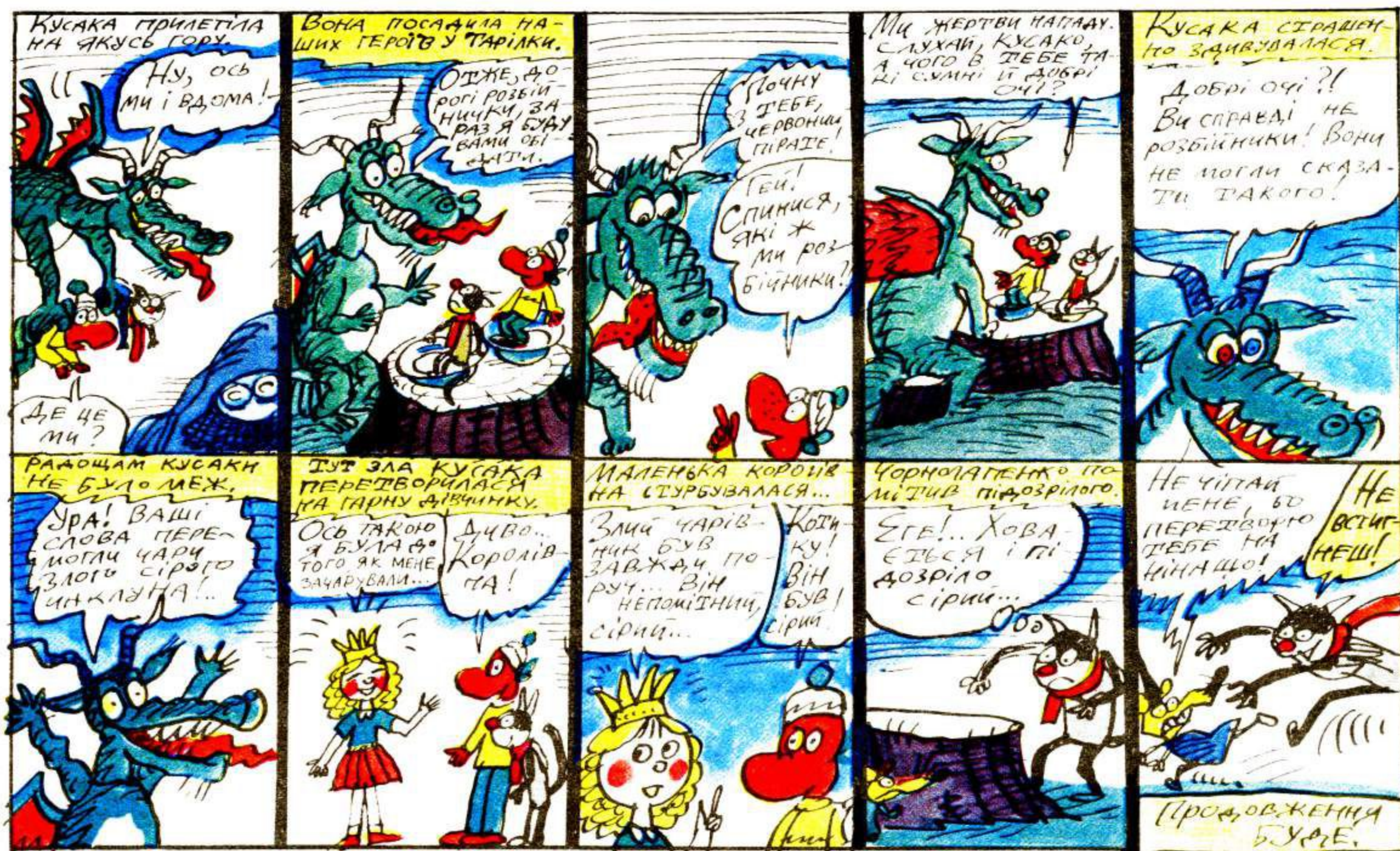
— Коли вчителька питає, хто хоче йти до дошки.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Анатолій Васильченко

10

КРАЇНА НЕВИЛИЦЬ

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

Анатолій БОРТНЯК

АВТОПАМ'ЯТНИКИ

Як би, за прикладом відомого пушкінського «Я памятник себе воздвиг нерукотворный...», написали на подібну тему деякі сучасні українські поети?

ДМИТРО БІЛОУС

Я пам'ятник собі звезду обов'язково —
З книжок своїх, як з плит гранітних, довершу.
Мов застережний знак, я «Обережно: слово!» —
На постаменті напишу.

Ні лірика моя, ні сміх не кануть в Лету,
Перекладів тим більш не змиє часоплин.
Ще й славен буду тим, що кожному поету
Знайду цапидик хоч один!

МИКОЛА БРАТАН

Надовго увійду народів в примовку
Тим, що в душі своїй добра не розгубив,
Тим, що людину міг любити і у вовку,
Хоч в людях вовка не любив.

О музо! В добрині, в побожному сумлінні
Живи собі й твори, вдоволена цілком.
Та тільки, як було колись в «Літ. Україні»,
Мене не плутай з Бортняком!

ГАННА ЧУБАЧ

Собі я пишний бюст надбала у столиці.
А в рідному селі візьму я рогозу,
Тюльпани й очерет,
Кульбабу й чонобрівці...
І до підніжжя привезу.

І довго буду тим народу любя-мила,
Що я свої книжки писала, як могла,
Що, мов гербарій,
В них на пам'ять засушила
Багато квітів та зела.

ПЕТРО РЕБРО

Такі чутки пішли від краю і до краю,
Всяк сущий в нас язик билиці розпуска,
Що вічно я когось шалено обіймаю —
Сябра, кацо чи кунака...

І вдячність у серцях зростатиме щороку
В узбеків, латишів, евенків, чувашів
За те, що я в палких обіймах ненароком
Когось із них не задушив.

ПОЛІКАРП ШАБАТИН

Я пам'ятник собі поставив сміхотворний.
Не вклониться йому
Затятий бюрократ,
Чи злодій-лиходій, чи блюдолиз потворний, —
Воюю з ними не на жарт.

А добрим читачам я тим дарую втіху,
Що усмішки, байки писав й пишу тепер,
Читаючи які,
Нівроку,
Ще зі сміху
Ніхто й ніколи не помер!

ЯРОСЛАВ ЯРОШ

Цитуючи себе, — «я житиму — по смерті...»,
Скажім, «через одне, а може, й п'ять століть».
Однак, і за життя уже, твердіше тверді,
Моє подвійне Я стоїть!

Коли таки помру, то матиму шанобу ж
Тим, що «мої слова переживуть мене».
І буду файний я собі, допоки Довбуш
Мене за вухо не вщипне.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Конверсія.

ПІД КОНВОЄМ

ГУМОРЕСКА

Диктор заводського радіо схвилювано проголосила:

— Увага, увага! Ми запросили в студію шліфувальника Стовпецького, який...

Ліричне сопрано роздратовано обізвав хриплий бас:

— Висловлюється точніше, товаришко дикторко! Не запросили, а приконвоювали. Дружинники привели.

— Шліфувальник Стовпецький, шановні радіослухачі, щойно відзначився, — продовжувала диктор. — Ідучи із зміни, прихопив електромотор. Вам не соромно, громадянине Стовпецький?

— М-м-м... Бачите, а питаєте. Хоча й не за себе, як правду казати, червонію.

— А за кого?

— Охоронника Пошивайла, отого сухореброго, знаєте? Ненадійний чоловік. У розвідку з ним я не пішов би.

— Підбив вас на крадіжку?

— З пантелику збив. Я подумав: раз на посту Пошивайло, все буде в порядку. А він, клятий, зупинив, під полу плаща заглянув, лемент здійняв, дружинників покликав. Негідник!

— Зро-зу-мі-ло... — вражено проспівало сопрано. — Що ж вас, громадянине Стовпецький, штовхнуло на ганебний вчинок?

— Скільки там того моторчика. Отакусенький. Завбільшки із синій баклажанчик. Я ж не дизеля поцупив.

— Мотор — матеріальна цінність, громадянине Стовпецький!

— Роблю висновки, товаришко дикторко. Взяв уперше і востаннє.

— Так-таки вперше?

— М-м-м...

— Тоді нагадаю. Сховали за пазуху дефіцитний ланцюг. Перекинули через паркан бухту мідного дроту. За першу крадіжку вас позбавили тринадцятої, а за другу переставили в черзі на житлову площу. Невже не пам'ятаєте?

— Воно то, конечно, як той казав... Не без того, щоб теє, але...

У цей час до прохідної прямували Чепчик і Завірюха.

— Чув, який Пошивайло? — кивнув у бік гучномовця Чепчик. — Зятя рідного, мерзотник, продав.

— Колишнього зятя, — уточнив Завірюха. — Стовпецький же місяці зо два тому п'ятами з дому наживав. До Тоньки з «Соків-вод» перекинувся.

— О, то це жінша справа, — пожвавішав Чепчик. — Коли так, то нас Пошивайло не зачепить. Ходімо сміливо!..

Михайло ПАЛЬЧИК.

м. Київ.

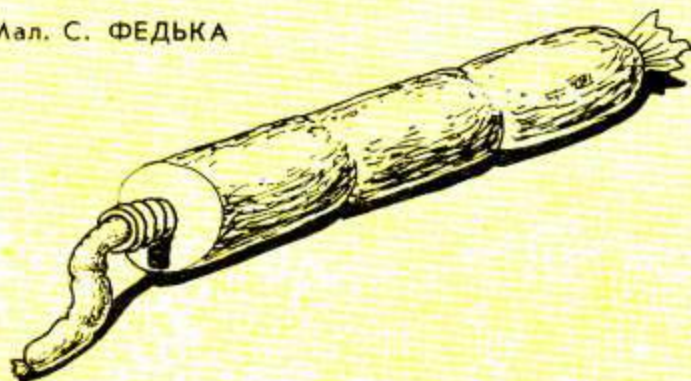
Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. СОЛОНЬКА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Мал. С. ФЕДЬКА

— А це у нас додаток до ікри.

І СМІХ, І ГРІХ

ХОДОВИЙ ТОВАР

Хто сказав, що там наші товари нікому не потрібні? Чому ж тоді наші туристи тягнуть через кордон величезні торби, напхані горілкою, електропрасками, бензопилками та іншим «бартерним» мотлохом? Отже, попит є і, між іншим, не тільки на нашу «оковиту».

Причому, терористи-бойовики, що діють на кордоні ПАР та Намібії, у захваті від наших... автоматів Калашникова.

Свого часу Радянський Союз щедро постачав десятки тисяч «АК» борцям за національне визволення колишніх колоній і революційним урядам. Але якимось робом більша частина цієї зброї опинилась у руках злодіїв, погромників і терористів. Після кожної своєї акції вони добрим словом згадують далеких радянських виробників, завдяки яким мають такі безвідмовні «пушки». Наша зброя тут у шані, і, як зазначає йоханес-бурзька газета «Соуетан», придбати «АК» не проблема, було б у кишені 70-90 доларів.

А ВСЕ ПРИДУМАЛА ТЕЩА...

Татусь випив простягнуту донькою склянку води, зблід і почав сповзати на підлогу...

Так закінчилась спроба жительки нігерійського штату Бендал повернути додому гульвісу-чоловіка, що покинув дружину десять років тому. Це вона намовила чотирнадцятирічну дівчинку піднести колишньому благовірному склянку води з чар-зіллям, виготовленим за старовинним рецептом. Проте, напевно, так хотіла скоріше «склеїти» розбите сімейне щастя, що трохи перевищила дозу. В результаті, як повідомляє газета «Дейлі чемпіон», бідолаха на кілька місяців потрапив до

лікарні з важкою формою отруєння, а матері й доньці пред'явлено обвинувачення у злочині.

Однак суд не знайшов достатньо підстав при тягти до відповідальності організатора й нахненника «операції» — тещу отруєного.

ВАЖКИЙ РОК ДЛЯ АКУЛИ

Як виявили в результаті тривалих досліджень австралійські вчені, акули нападають на людей з вини самих людей. Бо адміністрація пляжів ціліснінький день «крутить» через гучномовці рок-музику. А «хижаки морів», як з'ясувалось, її терпіти не можуть — от і поводять себе агресивно. Класична ж музика — навпаки, діє на акул заспокійливо.

Після такого відкриття іхтіологів на узбережжях заходились терміново міняти репертуар.

ГАРЕМ МІЛЬЙОНЕРКИ

«Це кричуща несправедливість: у деяких країнах чоловіки мають цілі гареми жінок! А як же емансипація?» — заявила кореспондентів газети «Лоукал ньюс» Інгрід Гульдстеден, яка проживає у Південній Америці. Активістка феміністичного руху, що, між іншим, заробила свої мільйони самотужки, взялася виправити цю, на її думку, несправедливість.

Поки що в її «гаремі» сім чоловіків. Найстаршому з них — 54 роки, наймолодшому незабаром виповниться 23. Всі вони ніде не працюють і, перебуваючи на повному утриманні Інгрід, займаються хатнім господарством та спортом, аби за її словами, завжди бути в «формі».

«Щотижня я їм дарую гарні речі та парфуми, — розповідає емансипована мільйонерка. — Але боронь боже, щоб хоч кому з них спало на думку «стрибнути в гречку»!..»

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Він мене покликав на шашлик і я клюнув, а як напився, то все кричав, гвалтував, репелівся!!! Я з тебе шашлик зроблю, і зробив собі штраф, який заплатив його батько».

(3 пояснення).

«Рибінспектор відлучив то єст устранив все рибальське знаряддя: рибу, три десятки окунів, войлочну сіть і багато дечого зайвого».

(3 пояснення).

Надіслав В. БЛАГОДИР.

«Продається дзеркало-трико розміром 1×1,5 метра».

«Я вже давно стала інвалідом: втратила всі нерви».

(3 листів до редакції).
Зібрав М. ПАЦЕРА.

«Довідка
Видана Каченку П. С. в тім, що він здав свою квартиру в хорошому антисанітарному стані».

«Катерина Редькіна відмінно закінчила СПТУ і одержала професію швачки. Має схильність до мужських брюк і вже має свою клієнтуру».

(3 характеристики).
Надіслав С. ГРИЦЕНКО.

— Що таке склероз?
— Коли стоїш із порожньою торбою біля дверей свого будинку та запитуєш себе: «Це я йду в магазин чи з магазину?»

— Скільки типів людей є в Болгарії?
— Тільки два: вдоволені та невдоволені. Невдоволеними займається Державна безпека, а вдоволеними — господарська міліція.

Листуються негритянський хлопчик та болгарський:

«Цілий день я тут ходжу босий і їм банани», — пише негритянський хлопчик.

Болгарський хлопчик відповідає: «Якщо я буду весь день їсти банани, я теж буду ходити босим».

АНЕКДОТИ БЕЗ ЦЕНЗУРИ

Один чоловік завжди пив пиво в одному й тому ж кафе. Під час перебудови він знову зайшов у кафе.

— Дай один лев! — сказав йому офіціант.

— За що? Пиво коштує п'ятдесят стотинок.

— П'ятдесят за пиво й п'ятдесят за перебудову. Хіба ти проти нового курсу?!

Чоловік не був проти і дав лева. Офіціант повертає йому п'ятдесят стотинок.

— Чого це? — питає відвідувач.
— Пива нема.

— Чи є в Болгарії культ особи?
— Культ є, але особи немає!

— Чи будуть красти при комунізмі?
— Ні, тому що після соціалізму нічого вже не залишиться.

Брежнєв подарував Тодору Живкову автомобіль. Той зрадів, ходить навкруги та розглядає машину. Зазирнув усередину й здивовано спитав:

— А де ж кермо?

— Ти не хвилюйся, Тодоре, — відповів Брежнєв, — їздь собі, кермо у мене.

З болгарської переклав
О. КРОТКОВ.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавці:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 11 (1341)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 30.04.91.
Підписано до друку 23.05.91.
Формат 70x108/8. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1130800 прим. Зам. 01100111.

Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

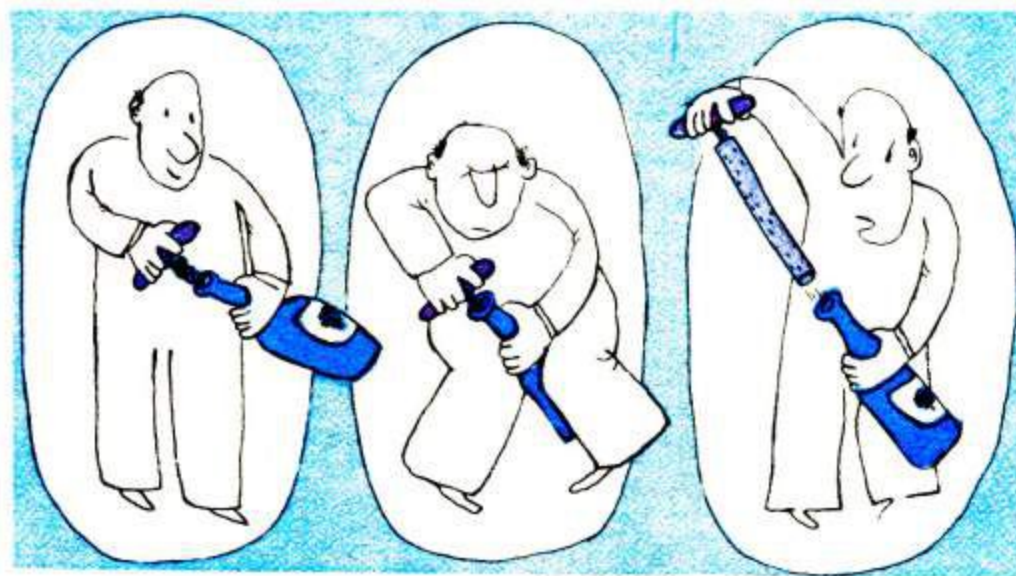
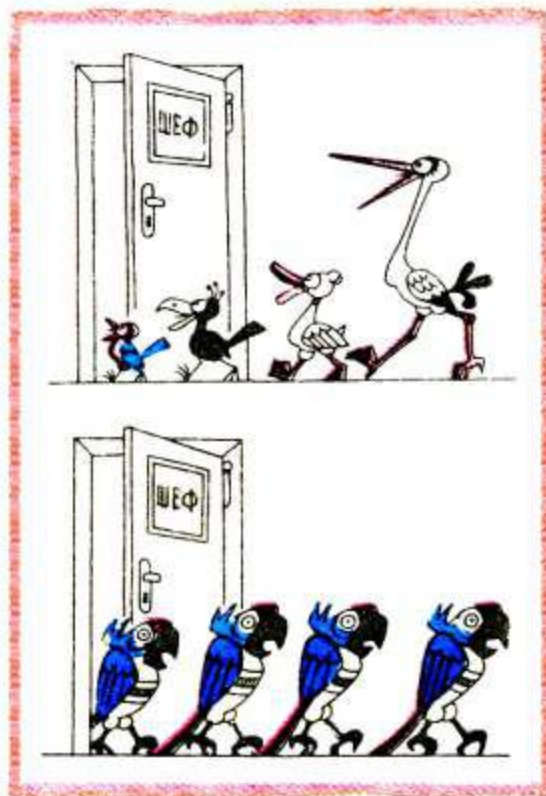
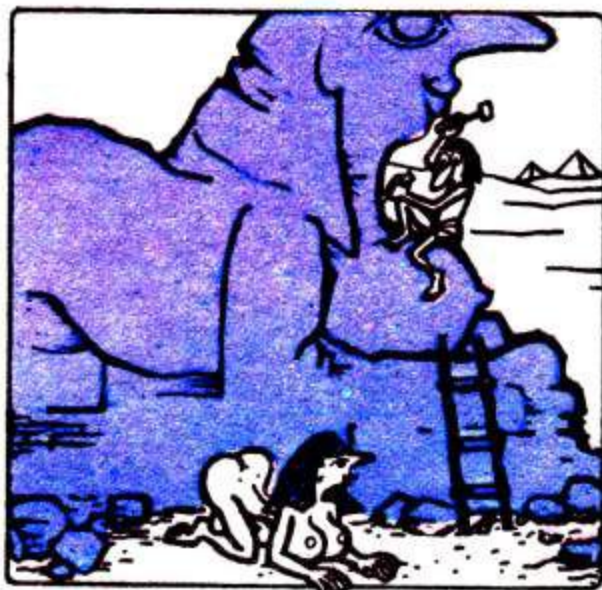
Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Адамович, А. Василенко,
С. Веткін, Р. Друкман,
Ю. Іщенко, О. Коноваленко, І. Лопатін,
О. Монастирський, В. Солонько,
Л. Телятников.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Ойленшпигель», «Рогач», «Новий Дікобраз».

Музи і Пегаси

